

Beszélgetés Csizsár Zsoltné Erika pedagógussal

Van egy hely, ahol a részvétel valóban fontosabb, mint maga a győzelem

A Zalaegerszegi SZC Báthory István Szakgimnáziuma és Szakközépiskolája „vendéglátós” diákjai gyakran szerepelnek kiemelkedő eredményeikkel a megyei, illetve a városi médiumokban. Többek között rangos gastrónómiai világvérsenyeken méretetik meg magukat, vagy az Országos Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Kiállítás és Vásáron „főzik meg” a zsűrit. A felkészítő tanárok, illetve az iskola támogató vezetése mellett sokat tesz még a sikerekért Csizsár Zsoltné Erika, a tanintézmény pedagógusa, akit most egy kicsit közelebbről is megismerhetünk.

SÁRBARI VICTORIA

– Rendkívül szép sikereket tudhat maga mögött az iskola, amelyeknek egyik fontos közreműködője ön is, hiszen kíséri, terelgeti a fiatalokat, szervezi a versenyek körüli teendőket.

– Nem biztos, hogy minden diákot tanítok, akit versenyre kísérlek. Úgy fogalmaznám meg, hogy egyfajta menedzserként ténykedem körülöttük, mellettük. Igyekszem megtalálni azokat az eseményeket, rendezvényeket, amelyek hozzájárulnak a fiatalok fejlődéséhez, erősítik az iskola hírnevét. Gyakorlati oktatásvezetőként úgy érzem, az a feladatom, hogy a legapróbb részletekre is figyelmet fordítsak. Így tudom menedzselni a programokat, motiválni a gyerekeket, segíteni a felkészülést. Természetesen mindezt a vezetőséggel és a kollégákkal karöltve, hiszen egyedül ez nem volna lehetséges.

– Ez tematikájában kissé más, mint maga a tanítás. Nehezebbnek érzi?

– Érdekesebb. Nehezebb is talán, hiszen az adott körülményekhez igazodva kell megszervezni a versenyre való felkészítést. Hamarosan megyünk a fővárosba, a Budapesti Gazdasági Egyetem felkészítésére egy hagyományörző versenyre, amely azért nehéz, mivel éjszaka készítjük el az adott ételeket és hajnalban indulunk el, hogy megfelelő minőségben tudjunk tájainl, s ott helytállni. Ez fizikálisan is megterhelő, illetve nagy szervezést igényel az utazás, a főzés, az eszközök biztosítása, s mindenképpen persze kapcsolatot

kell tartani a kollégákkal, a házigazdákkal és a gyerekekkel. Tehát alaposan végig kell gondolni minden apróságot, de ettől izgalmas. Nem a megszokott rutin, nem kizárólag a tanórák töltik ki a mindennapjaimat, hanem érdekes feladatokkal szembesülök. Mindezek mellett én magam is tanítok a versenyek alkalmával.

– Egy tanárnak akaratlanul az is feladata, hogy lelket ápoljon. Egy-egy ilyen megmérettetés alkalmával előfordul, hogy a gyerekeket „össze kell szedni” a nagy nyomás miatt?

– Igazából gyereke válogatja. Fontos tudni, hogy azok a fiatalok, akik versenyre mennek, többnyire edzettek, úgy fizikailag, mint lelkileg. A munkahely nagyon jól felkészíti őket, illetve itt az iskolában is nagyon sok olyan feladat van, ahol odzódik a gyerek. Mégis azt kell, hogy mondjam, a kollégák is nagyon ügyesen állnak melléjük, megadják számukra azt a fajta támogatást, amelyre szükségük van. Illetve nyilván nem úgy indulunk neki egy versenynek, hogy amennyiben nem nyerünk, akkor az büntöfést von maga után. Nem. Mindig úgy állunk hozzá, hogy ezzel is tanulunk. Tehát amennyiben nem úgy sikerül valami, ahogy elterveztük, akkor sincs baj, abból is okulunk. Nem baj, ha valaki nem lesz első, a lényeg, hogy ott volt, kapcsolatokat épített, s szerzett egy bizonyos fajta tapasztalatot, amit később

hasznosíthat. És ha ezt a gyermek felfogja, akkor nincs csalódás.

– Mindig gyerekekkel szeretett volna foglalkozni?

„Igyekszem megtalálni azokat az eseményeket, rendezvényeket, amelyek hozzájárulnak a fiatalok fejlődéséhez, erősítik az iskola hírnevét”

– Valójában a vendéglátó szakmában szerettem volna elhelyezkedni, de az élet úgy hozta, hogy választanom kellett. Így a család érdekében maradt a tanítás. Persze a tanítás is valós alternatíva volt, csak előtte szerettem volna inkább egy kicsit a szakmában dolgozni. Az élet másként hozta, de ezt egyáltalán nem bán-

tam meg. Szerencsésnek mondhatom magam, mert olyan vezetővel, kollégákkal dolgozhattam és dolgozhatok együtt, akik hagyják és hagyják, hogy tegyem a dolgom. Az ember nem tud úgy sikeresé válni, ha nem engedik. Én viszont megkaptam a lehetőséget arra, hogy kibontakozzak, a szemléletem mindig találkozott a főnökeimmel. Ennek köszönhetően tudtam megvalósítani a céljaimat, illetve külföldi gyakorlatokat szervezni a kollégáimmal. Hiszen tehetek én bár-

– A család mellett a sport az, ami leköti. A munkám során sok feszültség halmozódik fel, aminek a levezetésére kiválóan alkalmas a mozgás. Nagyon szeretek futni, acrobikozni, hetente többször is szakítok időt ezekre. Emellett a vendéglátásban kell a kondi, az állóképesség, hiszen ez fizikálisan megterhelő, ugyanakkor a léleknek is szüksége van a feltöltődésre. Erre nincs is jobb módszer szerintem, mint a mozgás. Így nyugodtabb vagyok a munkahelyemen, jobban tudok koncentrálni és az egészséget is megőrzöm. Ezek mellett a kerészkedés okoz még számomra örömet.

– Minden pedagógusnak jó érzés, amikor visszintázza az egykori tanítványokat. Pozitív visszacsatolás lehet egy-egy elindult eltpálya, karrier. Ezekben bizonyára már önnek is része volt.

– Ez mindig nagyon jó érzés. Az a visszavizsgálás, hogy megállta a helyét, megvalósította az álmait, számomra is rendkívül felemelő. Emlékszem, kezdő tanár koromban német nyelvet tanítottam egy fiatal lánynak, és állítólag nagyon szigorú voltam, amolyan fiatalos lendülettel követeltem a teljesítményt. Felnőttként összefutottam vele és akkor ő megköszönte az egykori szigorúságot, mert képes volt hasznosítani azt a tudást, amit az óránom megszerzett. Ezek a jó élmények folyamatosan

– Valójában a vendéglátó szakmában szerettem volna elhelyezkedni, de az élet úgy hozta, hogy választanom kellett. Így a család érdekében maradt a tanítás. Persze a tanítás is valós alternatíva volt, csak előtte szerettem volna inkább egy kicsit a szakmában dolgozni. Az élet másként hozta, de ezt egyáltalán nem bán-

– A tanítás, az oktatás és a rengeteg szervezés mellett mi az, amivel szívesen tölti az idejét?

vissza-visszaköszönnek. Az is nagyon felemelő érzés, amikor egy nehezebben kezelhető fiatal köszön rám szeretettel, és látszik rajta, hogy hálás, amiért egykor mellé álltam. Ezek a kimondatlan visszacsatolások azok, amik igazán jók, amiért megérem. Remélem, hogy ezt más tanárkollégák is megtapasztalhatják.